

СЕЛО ПЕТКОВО

(Родопска легенда)

Това било преди повече отъ 250 години. Имало тогава едно малко селце, скрито въ нѣкогашнитѣ буйни и гъсти гори на източна Родопа. Презъ него текла малка рѣка.

Въ това селце живѣлъ единъ смѣлъ, буенъ и родолюбивъ българинъ, който се казвалъ Петко. Той не можелъ да търпи никакъ турското робство и много ненавиждалъ потисниците турци. Но най-голъма мъка изпиталъ, когато започнало потурчването на българското население въ Родопитѣ. Той не приелъ да замѣни християнската си вѣра съ мохамеданска. Единъ день излѣзълъ отъ селото си и заскиталъ изъ тогавашнитѣ вѣковни и едва проходими гори. Следъ дълго лутане, намѣрилъ всрѣдъ гората буйно изворче и, моренъ, отседналъ да си почине. Харесало му се това скрито мѣсто, и той решилъ да се засели тамъ.

Изминали се много години оттогава. На това мѣсто, на което се е заселилъ Петко, изникнало малко селце, което после се разрастнало още повече. И днесъ това китно и хубаво родопско село има около 500 кжши съ чисто българско население. Спретнатитѣ му бѣли кжши сж накацали една надъ друга по склоноветѣ на нѣколко баира и иматъ изгледъ като Търново.

Гжититѣ вѣковни и непроходими гори сж били немилостиво изсѣчени и опожарени после, и сега сж останали само жалки останки, за да ни напомнятъ за тѣхъ.

Това село още носи името на своя основателъ. Така Богъ е увѣковѣчилъ твърдата вѣра и безграничната обичъ къмъ родната вѣра на Петка.

Иванъ Д. Мутафовъ

БЪЛГАРИЙО!

Българийо! ти си татковина драга!
Ти, майчице, на моя свѣтълъ блѣнъ!
Сърдцето си предъ тебе азъ го слагамъ,
предъ тебъ заставамъ азъ смиренъ!

И въ ромона на твоитѣ джбрави,
и въ пѣсенъта на твоя гордъ Балканъ —
все тебъ азъ виждамъ — дивна, величава,
изпрѣчила могъщи станъ!

При всѣки викъ, при всѣка трѣпка твоя,
сърдцето ми и то трепти — не трай!
— Българийо, родино скжпа моя,
обичамъ те безкрай, безкрай!

Александъръ Земни